

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIGT ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 3.

1. FEBRUAR 1931

3. ÅRGANG

Nytt fra arbeidet på misjonsmarken.

KINA Fra Torkild Rasmussen.

Kjære nådesøken.

Herrens ord er realiteter! Pris Lans navn.

Bare en liten hilsen, så at I kan se vi lever vel og for at I sammen med oss kan dele gleden over at Herren så underbart lar sin nåde hvirve over oss og hans egen gjerning på dette sted. De vanskelige tider gjør det ikke for vanskelig for Jesus å gå sin seiersgang blant kineserne. Nettop i prøvelsens tider finnes Gud å være så stor. Det blev glede blandt oss for en tid tilbake, da det meddeles at Kinas president Chiang kai Shih hadde tatt sig døpe. La oss be at Herren får hele sin vilje utført i ham, da skal han sikkert bli en stor hjelp for Kinas mange millioner. Hans svigermor er døpt i den Hellig And, så hun blir sikkert en støtte for ham.

Fra mange kanter lyder seiersbudskapet og jeg er glad for at vi her i Kang Chuang kan stemme med i samme sang. Siden vårt siste fellesbrev blev sendt ut, har vi hatt gleden av å hilse 21 søsken inn i menigheten. Dåpen var en underbar feststund med megen jubel. Halleluja!

Blandt de nye søsken er en br. Liu, som før var feltpastor i den såkalte kristne generals armé. Venner, bed for ham! Tror at Jesus vil bruke ham. Møtene er stadig godt besøkt og Guds And virker heldig under ordets forkynnelse. Her blir sikkert en god innhøstning i vinter, og Herrens drøier. Pris Jesus for og med oss. Har nylig vært og besøkt min

bror Peter. Det var bestemt konteranse, og vi skudde da vært der alle tre, men da vannet er så herlig oprørt her og ikke så få stiger med deri, bestemte vi oss for at jeg skulde reise alene. Vi hadde noen herlige dager sammen og Herren åpenbarte sin nærhet på en særlig måte. Iblant kunde lovsangen ikke skjelles fra de som gråt eller lo. Sannelig er det mat for sjelen å kjenne Herrens medvirken. Resultatene uteligger ikke.

Da jeg kom hjem motte jeg Agie og Lilli-Ann med samme lovsang og le kunde fortelle om seir for Jesus. Takk og lov! Måske noen som leser disse linjer vil spørre: Har dere da ingen prøvelser? Det er jo bare nyheter om glede og seir! — Da kan jeg fortelle at prøvelser er det nok av, men vi har lært å kaste dem på Herren, ti han alene kan føre oss seirrikt gjennom de prøvelser som moter. Slik en god Freiser har vi.

Det gleder oss å høre at Herren virker så herlig i Sarpsborg, og så bør det alltid være, ti Gud er ikke en sådan Gud, som ikke skulde kunne la seirens vind blåse over menigheten stadig. Han er både villig og mektig til å gi seir.

Med disse linjer vil vi alle tre ønske at I må ha et velsignet nyttår med Herren. Så en hjertelett takk til de herrens, som minnes arbeidet og oss med såvell bønn som midler. Gud velsigne eder.

De beste hilsener fra Agnes og Lilli-Ann.

Broderligst

Torkild L. Rasmussen.

HERRENS VEI MED BR. YANG

I provinsen Honan levde det en mann ved navn Yang. Han var rik og en slags over, stor og velvoksen, av profesjon dryter, og stand til å stå enhver ut. Løst og røktig kunne han med seg, og alleveit blev han en dag besøkt, tulstenig besetret. Og ikke av noe menneske, men av Kristus selv. Jesus blev hans al; hvad Yang eide blev heit og uordent lagt ned for Kristus. Han gav alle de der var til av nat og lyst til å gjengjelte Kristus neuring. «Nu er det vakkert», sa de, «det står i disse kristnes lære, at de ikke må skjule seg når de bli utskjet, og at de ikke må slå igjen nar man sier dem. Nu vil vi prøve ham på sådevansje». Dermed slo de sig sammen, overfalt ham og sloes på nam til han lå blodende og bevisstløs. Noen gode mennesker bar ham til hans hjem. Allikevel gjorde han ingen anmeldelse av saken, men ba d for sine fiender. Imot forventning bedredes han imidlertid og snart begynte han igjen å predike på gatene. «Vi må ha en ende på dette», sa hans fiender, idet de påny overfalt ham og slo ham så det nesten ikke var liv i ham. Men heller ikke denne gang gikk Yang til politiet. I Kristi ånd fortsatte han å be for sine fiender med det resultat, at han fikk nåde til i sin egen by å samle en menighet på ikke mindre enn 600 lemmer, mens 10 andre lovende menigheter omkring i omegnen også var frukten av denne langmodighet, segtmodighet og glede som med Kristi overflodige liv var kommet

inn i hans hjerte. Han var så tydelig velsignet med Andens frukt, at bedningene ikke kunde motstå, men måtte søke Gud.

MADAGASKAR

Misjonær Lister beretter fra Madagaskar:

En gasser ved navn Davida var kommet til tro på Jesus Kristus og kjente det som sitt kall å opta forkynnergjeringen. Etter en tid undervisning tok han med sin hustru Maria og sine to barn og reiste ut med budskapet om frelsen i Jesus. Etter to dagsreiser kom han til en landsby hvor ingen før hadde vært berørt av evangeliet eller kjente til den levende Gud.

Til å begynne med var beboerne interessert i den nye lære. Men de kom tilslutt til det resultat at det kostet for meget å bli en kristen. — Og fra denne stund av var misjonæren og hans familie utsatt for stadig forfølgelse. Det blev gjort alt for å drive ham vekk fra landsbyen. Familien blev forsøkt undergravet ved baktalelse og var utsatt for ukvemsuttatt for stadig forfølgelse. Det blev gjort alt for å drive ham vekk fra landsbyen. Familien blev forsøkt undergravet ved baktalelse og var utsatt for ukvemsuttatt for stadig forfølgelse. Det blev gjort alt for å drive ham vekk fra landsbyen. Familien blev forsøkt undergravet ved baktalelse og var utsatt for ukvemsuttatt for stadig forfølgelse.

Bedrøvet kom han tilbake til misjonsstasjonen og fortalte hvad som var hendt. Saken blev lagt frem for Gud i bønn.

Davida reiste tilbake igjen og optok arbeidet. Plantasjen blev atter satt istand. Under hans forspøk på å få fatt i barna i lands-

byen blev der lagt hindringer i veien ved at foreldrene nektet sine barn å høre Guds ord. Forfølgelsen holdtes vedlike, likesom plantasjen blev ødelagt enu en gang.

Davida henvendte sig igjen til misjonsstasjonen og atter blev resultatet at han skulde fortsatte arbeidet og forsøke å holde ut. Det gikk en tid, men en dag stod Davida med hustru og to barn på misjonsstasjonen. Sine jordiske eiendeler innskrenket sig til en bytt han bar på ryggen.

Nu var det altså hendt. Hvid misjonæren hadde fryktet: Fienden hadde seiret og Guds sak lidit nederlag. Davida var utslitt og fortvilet. Han orket ikke mer. For tredje gang var plantasjen ødelagt og all hån, spott og skjelsord hadde tatt motet fra ham. — Man blev enig om å tale til Gud om saken og under bønn fikk Davida et nytt blikk på storheten av Guds løfter og i kraft av disse vendte han med sin familie tilbake til sine fiender for å fortsette det arbeid han hadde oppgitt.

En dag fikk misjonsstasjonen besøk av en deputasjon av gamle hvithårede menn fra landsbyen, hvor Davida arbeidet. De måtte erkjenne at læren var god og at Davida var i besiddelse av noe som de ikke hadde. De fortalte at de vilde tro på Jesus og bli døpt, og de vilde at også barna skulde få høre om Jesus.

Det blev vekkelse i landsbyen og mange tok ved troen og lot sig frelse.

Guds sak hadde seiret og vil alltid seire, om det ser aldri så håpløst ut.

Lite opmuntrende.

Det skrives og tales meget om dårlige tider. Og man bør sant å si ikke lete med lys og lykte for å se fattigdommen grine en i møte i de forskjellige former. — Det virker derfor nedslående å se, at av statsbudgettets inntekter er ikke mindre enn 60,000,000 — seksti millioner — kroner innvunnet ved alkoholavgifter! Hertil kommer så de mangfoldige tusen kroner som i årets løp skifter eier ved den forferdelige smughandel, som stadig griper sterkere om sig.

Hvilken velsignelse kan man vente sig av den slags inntekter? Det er vel mest sannsynlig at disse 60 millioner kroners avløpskanal munnar ut i utvidelser av sykehus, sinnssykeasyler og fengsler m. v.

Syndens forbannelse kleber ved dette gull, og det er sørgelig at slike tall skal forekomme i et «kristent» lands budgett.

Vær ikke blandt vindrankere, blandt dem som frådser i kjød, ti dranker og frådser skal forårsake, og slummer kleder i pjalter. Ordspr. 23, 20—21.

Vekkelse på misjonsmarken.

På mange av de tyske misjonsmarker — skriver sekretæren for Tysk evangelisk Misjonshjelp, dr. Freytag i «Evangelischer Pressedienst» — kan man idag merke overgang til kristendommen blandt de innfødte. I Baselmisjonsens område i Kamerun vokser menighetene, tross den strengeste siktelse av dåpskandidatene, årlig med tusenvis av medlemmer. I Transwāl går der en hittil ukjent vekkelse gjennom folkestammene; i Sekukuniland alene er der over 50 høvdinger som forlanger predikanter og lærere. I Telugu-området i India går der en ganske enstående bevegelse ikke bare bestående de kasteløse,

men også blandt de høierestående. Hele familier og landsbyer vender sig mot den tyske Breklumer-misjon. Og på de andre misjonsselskapers marker — i Øst-Afrika og på Sumatra og Nias er der lignende bevegelse. Man har inntrykk av at overalt i de ikke-kristne land hvor Vestens kultur trenger inn, der undergraver den det religiøse grunnlag, og vekker trang til en nyorientering.

— 1400 tyske misjonærer og henimot 10,000 lønndede medarbeidere står nu i virksomhet rundt om i verden. De har i sin varetakt 1 million hedningekristne og dåpskandidater og 3582 høiere og lavere skoler med over 210,000 elever, og 29 sykehus. Men av mangel på arbeidskraft kan man ikke utnytte de overordentlig gunstige tider.

Fra den biskoppelige metodistkirkes

ledelse i Amerika er der ifølge «Dagen» innløpet medd. om at bidrag til metodistkirken i Norge vil bli inndratt i løpet av 7 år.

Beløpet utgjør for tiden ca. 40.000 kroner. Noe lignende gjør sig også gjeldende for Sverige og Danmark.

Kirkens misjonsinntekter er år for år blitt mindre, ifjor således 330,560 kroner mindre enn foregående år. En medvirkende grunn for beslutningen er de stadig økende krav om utvidelse av arbeidet på misjonsmarken.

Veien for antikrist forberedes.

Ifølge de siste meddelelser har De gudløses internasjonale i Russland formet følgende program for 1931:

1) Hele den antireligiøse bevegelse i alle land skal samles under en felles ledelse.

2) Et planmessig felttog ikke lare mot all religiøs kultus, men mot alle religiøse samfund.

3) Alle arbeidsløse skal drives til utredelse av kirken under henvisning til at kirkene medfører høiere skatter.

Antireligiøs propaganda blandt barn og halvoksne. Såvel i folkeskolen som i fortsettelsesskolen

skal dannes antireligiøse «celler».

5) Organisasjon av forelsninger, moter, utgivelse av bøker, skrifter og filmer.

6) Antireligiøs propaganda gjennom radio — særlig gjennom hovedstasjonen i Moskva.

7) Utgivelse av et antireligiøst ukeskrift på engelsk, tysk og fransk.

Ifølge den russiske femårsplan skal alle Ruslands kirker være stengt 1. januar 1934, og iløpet av de siste tre år er ikke mindre enn 14,000 kirker blitt stengt der borte. Da de kristne mange steder bygger nye kirker ved private bidrag, er det utstedt en forordning som forbyr dette. I nær fremtid ventes en ny lov hvorefter alle som meddeler kristendomsundervisning straffes med fengsel i 2 år og forvisning. Bolsjevikenes bevisste mål er fullstendig utryddelse av all religion, og stillingen er meget alvorlig.

(K. P.)

Ajl.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.
Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Til bedehuset i Balsfjord

er videre innkommet:

Fru H. M. X.	kr. 100,00
En glad giver	6,00
J. H., Oslo	10,00
Ubenevnt, Oslo	5,00
A. Henning, A.	5,00
B. R., Oslo	5,00
Frk. Emma Pettersen	100,00
Kollekt i Ploensgt.	20,30
Olava Kristensen, Skolegt. N. b.	5,00
En søster i Møllergt. 38	5,00
J. L., Universitetsgt.	50,00
To søstre	5,00
Ubenevnt	20,00
N. Dahl, Ski	5,00
Fra Danvik, Drammen	5,00
Gunda Jansen, Toppenhaugv. 14, Drammen	10,00
Gitt	5,00
Marie Pedersen, Oslo	5,00
Mina Johansen, Oslo	5,00

Tilsammen kr. 370,30
Tidl. innk. og kvittert 219,63

Ialt innkommet kr. 589,93

Vi sender giverne vår hjerteligste takk, og vil fremdeles opmuntre til at alle gjør sitt beste for å hjelpe vennene i Balsfjord. Gud velsigne eder dertil.

Giv Gud hvad Guds er.

For en tid siden hørte jeg på en del møter br. Josef Israel tale. I en av sine taler fortalte han omtrent følgende:

For mange, mange hundre år siden var der i Nord-Afrika en kraftig og blomstrende menighet.

De var ikke tilfreds med bare å underholde sig selv, men ofret og så til andre misjonsvirksomheter. Men så hente det sørgelige at de sluttet med dette, og fremgangen for dem stanset. Etterhvert svandt den før så store og livsriske menighet inn, og idag, sluttet br. Israel sin beretning, er der ingen Nord-Afrikansk menighet.

Det siste kom så gripende alvorlig: «Idag er der ingen Nord-Afrikansk menighet.»

Det er alltid meget sørgelig å høre om tilbakegang i den enkelte kristnes liv, eller i en hel menighet.

Årsakene kan nok være noe forskjellige, men mon ikke mangen gang store velsignelser og fremgang blir holdt tilbake fordi vi holdt tilbake, av midler og of-

fer som Herren skulde ha, mere enn rett og rimelig var?

«Giv, så skal eder gives», er den himmelske banks sikre, og uforanderlige garantibevis. Gir vi til Herrens arbeid, gir Herren oss igjen av sin rikdom — timelig og åndelig velsignelse!
Jeg er ikke i tvil om at årsaken til den Nord-Afrikanske menighets sørgelig død, var at de sluttet med å drive misjonsvirksomhet utad.

En menighet med rik fremgang kan man gå ut fra at også driver en rik misjonsvirksomhet.

Enhver menighet og enhver venneflokk utover landet, bør være med å yde til misjonens store sak, selvom de hjemlige eller stedlige krav er mange og store. Er vi blitt delaktig i evangeliets lys, venter Herren av oss at vi også gjør noe for å bringe det til dem som sitter i dødens mørke.

Det er ganske riktig at den enkelte sender beløp til misjonen men jeg tror absolutt at man bør ha innsamling til misjonen i hver menighet og hver vennegruppe, stor eller liten. Jeg tror der er mange steder i vårt land hvor man ikke praktiserer dette. Mange vil vel si omtrent som så: «Vi har vanskelig nok for å klare å drive vår egen virksomhet, og den må vi først tenke på!»

At mange menigheter og venneflokker arbeider under vanskelige økonomiske forhold, er nok sikkert, men ikke tror jeg vanskelighetene skulde bli større om man av og til tok op et offer til arbeidet på misjonsfeltene.

Snarere tror jeg de skulde bli mindre og de hjemlige arbeidsforholde bedre.

Man bør gi etter evne — det er hjertelaget Gud ser til, og som blir belønnet hvis det er rett. Ti kroner fra en «fattig» venneflokk eller tusen kroner fra en «rike» menighet, vil nok bli belønnet like rikt av Herren, forutsatt at motivet og hjertelaget var det samme. La oss ikke elske bare i ord, men også i gjerning og sannhet!

Knut A. Høyen.

Evangeliet er Guds kraft.

Hvor det er dyrebart at Kristi evangelium ikke er et tomt ord, men det er noe som følger det og det er Guds kraft.

Dette budskap om forsoning og forening med den levende Gud bringer oss just hvad menneskehjertene trenger. Det gir oss kraft til å leve med Guds fred over våre liv, og kjenne Herrens velbehag hvilke over oss. Takk og lov og pris! Ved dette ord er millioner av mennesker blitt lykkelige og Gud være takk det er nok for alle mennesker. Hvor alt har sviktet, hvor alt har vært håpløst, der har evangeliet vist sin mektige kraft. Tusener av ulykkelige og fortvilede sjeler har ved tro på dette underbare budskap funnet at det var mektig til å reise op den dybeste fallne og lengst bortkomne synder. Om synden er som purpur, eller som skarlagan, kan de bli hvite som sne. Lovet være Gud.

G. I.

Jesus giv mig nåde.

Mel.: Nu falmer alle roser.

O Jesus gi mig nåde
å løfte troens blikk
til dig hvorfra hjelpen min skal komme.

Ti du alene hjalp mig,
frimodighet jeg fikk,
hver dag i året som nu helt er omme.

Og har der kommet motgang
og byrden føltes tung,
du gav mig nåde til å se mot
høiden.

Gg vet du hvad som hendte —
jeg fulgte mig så ung —
ved tanken på den store «himmel-
frøiden.»

Da syntes jeg i Anden
jeg så mitt rette hjem,
det lå så skjønt ved gjarhavet som
blikket.

Og rene klare toner
de nådde til mig frem,
og kjære kjente skarer mot mig
vinket.

Kfsund 8—1—31.

Men dyrt i hjertet føltes
en smerte over dem
som ikke tror på sannheten i
ordet.

for skriften sier klarlig:
Der blir ei plass for dem,
når vi skal samles hist om bryllupsbordet.

Men der står også skrevet:
Enhver som ber han får.
Om du med gråt enn sår, du skal
få høste.

Du skal få bære neket
ditt hjem med fryderop.
Og bank kun på og let — han vil
dig trøste.

Vi beder dig så innerlig:
Send mer av Andens kraft.
Her blir så mørkt, og farefull er
leden.

Da strømmner ned i sjelen
den rene himmelsaft —
da ser vi klart i ordet her er
veien.

Olga Ottesen.

HILSEN FRA BANDA

Karwi, januar 1931.

Elskede misjonsvenner!

«Så din sæd som morgenen og la ikke din hånd hvile mot aftenen, ti du vet ikke hvad det vil lykkes, dette eller hint, eller om begge deler blir gode».

— Idet han sådde falt noe ved veien, noe på stengrunn, noe blandt terner og noe falt i god jord.

Det er nu en stund siden dere hørte noe fra denne del av høstmarken, så jeg vil sende en hilsen. Det har vært forskjellige opplevelser siden sist jeg skrev, men gjennom alt har Jesus vært så trofast. Det hjelper ikke om vantro og bibelkritikk slår aldri så høyt, det kan ikke rokke et ord av hvad Herren har talt. «Guds ord i vår bibel består som klippen i brusende hav, om himmel og jord enn forgår, ei røkkes det ord han oss gav.» Lovet være hans navn.

Har nu oplevd jul nr. 2 i India, og innholdsrike dager har det vært. Den siste tid før jul ga oss en god del ekstraarbeide. Saksen klippet og symaskinen hadde det travelt. Vi vilde jo gjerne glede så mange som mulig. Men la mig gå forbi alle forberedelsene (skjønt de var interessante nok i og for sig) og fortelle dere om «baradins» — den store dag, som julen kalles på hindi. — Lille julaften kom de kristne fra Banda og Maraini, de blev plasert rundt i de innfødtes hus, på senger eller på halm. Julaften oprant, hverken med sne eller juletrafikk i gatene; allikevel der det vel nepe noe der kunde ha satt oss i en bedre julestemning, enn da vi tok oss en tripp utenfor etterat mørket var falt på, og så den lille misjonsstasjon oplyst av en mangfoldighet av små lys, som hvert enkelt bare var en liten lerskål med en skje olje i og litt bomull til veke, men allikevel lyste så vidunderlig vakkert, plasert som de var rundt om på takene, veranda, eller andre pasende steder. — De ømme hjertestrenger berørtes og bønnstiger op. Jul og lys henger så

nøie sammen. — «Et lys til åpenbarelse for hedninger.» — Innenfor var det også lyst. En liten flokk på noen og trede var samlet rundt det dekkede «bords» eller rettere sagt gulv; tor når vi har måltid sammen med de innfødte følger vi landets skikk og bruk og sitter på gulvet. Men det var ikke mindre festlig for det; lys, blomster og frukt pyntet op og maten smakte fortreffelig, skjønt den hadde ingen likhet med norsk julemat. Alt var indisk, en slags lefse kokt i fett, ris kokt sammen medmed kjøttbeter og en del specerier, og ikke å forglemme curryen som er så sterk av pepper og alt det andre at dere vilde sikkert gå likeså sultne fra bordet som til, de første gangene dere blev bydd den. — Efter måltidet talte str. Jensen, og efter sang og tale fikk de alle sin presang. Det var glade og fornøide ansikter eftersom pakkene blev åpnet og klær av forskjellig, kokekar etc. kom for dagen. Barna var strålende for sine dukker eller andre leker, mens mødrene sikkert satte mer pris på gense- eller «jumperen» den lille fikk.

De store barna var dessverre ikke samlet med oss. Hadde måttet nøie oss med å sende pakker til hver enkelt av dem i de forskjellige skoler hvor de er. — Det var sent på kveld før de brøt op, og langt over midnatt før vi kom oss til ro, for så neste morgen å våkne op i grålysningen ved å våkne sang. Vær glad vær glad, Jesus er født idag.» Det var noen av de kristne som stod utenfor døren og sang. Mitt hjerte blev med en gang fylt av takk og lovprisning til Jesus; ah, dette herlige gledens budskap som har funnet mottagelige hjerter fra den lærde videnskapsmann ned til den mest vidende hedning; fra det høieste nord til de ytterste øer synges der om denne glede på mange språk.

På juledags morgen skulde det være utdeling av mat og klær til fattige hedninger. Må tilstå jeg

ORD FOR DAGEN:
Akt på den australfuge, og se på den opriktige, ti for fredens mann er det fremtid.
Salm. 37, 37.

var spent på hvor mange ville komme, — bare vi fikk delt ut alt tøiet. — Men jeg kunde visst ha spart mine bekymringer for det var str. Wergedahl som fikk rett i sine bekymringer at vi ikke hadde tørt nok til alle som kom. Men det var jo første gang jeg var med på juleutdeling, så en kunde jo ikke hjelpe for å være spent.

Det var et uforgjlemmelig syn som møtte oss da vi kom utenfor, alle disse fattige, elendige stakler, voksne og barn, filler i filler og små nakne kroppor. En del blinde var også kommet. Prøvde å telle, men da vi var kommet til langt over 100 sluttet vi, det kom nemlig stadig fler og fler. Vi fikk plasert dem i lange rekker og og først fikk de høre evangeliet både i sang og taler, om frelse og fred for fortapte syndere, og der nest fikk de mat; ris, linser og mel blev øst ut til dem, og over 100 fikk og plagt hver. Noen små fikk kjoler, men de fleste både barn og voksne fikk «kurta», en litt lang enkel bluse. Midt i gleden var det en sorg at det var en del som ingen «kurta» fikk, men mat fikk de jo alle. Da hele flokken var gått, kom det noen sadhuer som også fikk mat og evangelier, og en del andre som kanskje hadde litt til på om det med utdeling var en virkelighet, men nu hadde fått syn for saken. «Hele verden har fått, men ikke jeg.» sa en kone som hadde skyndet sig å komme.

Formmøtet for de kristne blev det intet av da kl. allerede var over ett da vi var ferdige med de fattige. Men så fikk vi et rikt velsignet møte på em. De tilreisende sånsat her noen dager efter jul; så vi hadde ekstra moter denne tid og tror ikke det var uten frukt. Undertiden var det som bønnemøtene ikke vilde ta slutt.

Nyttårsaften hadde vi en liten fest for de kristne. — Det var underlig da vi lå der i stille bonn som det nye år brøt inn. Igjen et år nærmere Jesu komme, o må Herren hjelpe oss å være tro i å så vår sæd om morgenen og ikke la vår hånd hvile mot aftenen. Vi erfarer nok at noe faller på til-trampet eller stenet grunn, men lovet være Jesus, der er også noe som faller i god jord, og det vil bære frukt.

Med disse ord vil jeg fa ønske alle «Misjons-Røsten»s lesere et av Herren rikt velsignet nytt år med ny nåde og kraft fra vår Frelser som alltid er rik nok for dem som kaller på ham.

Str.ne Jensen og Wergedahl hilser så meget!

De hjerteligste hilser eder i Jesus forbundne str.

Rachel Edwardsen
Karwi, Banda distr. U. P. India.

Lillesand.

Guds fred ønskes bladets redaksjon og lesere. Jeg takker så meget for bladet i året som gikk. Det kommer regelmessig og er blitt en kjærkommen gjest.

Hjertelig hilsen fra en i Kristus bevaret søster

Aase Liene.

ABONNER PÅ

«Barnerøsten»

fritt evangelisk barneblad. Utkommer hver uke (undtatt sommerferien) kr. 1.50 pr. år. Søndagskoler god rabatt.
Send efter prøvenummer!
Bladet er anbefalt på det beste for barna og søndagskoler.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra U. S. A.
Tacoma 4—1—1931.

Til Misjons-Røsten.
Vil sende min hjertelige takk for Misjons-Røsten for forrige år. Jeg må si at det er et velsignende blad. Har brødt megen velsignelse til mitt hjerte. Særlig fra Kina fra de misjonærer som jeg personlig kjenner og som jeg har hatt den glede og velsignelse å ha i mitt hjem. Særlig søster Alfhild Bjørva som kom fra Kina siste april. Hun kom da hjem for å hvile sitt slitte legeme etter 6 års arbeid i Kina. Ja det er velsignet å få ha sådanne i sitt hjem. Dele både åndelige og timelige ting sammen. Vil med det samme sende kontingenten for dette år.
Ja må Gud rikelig velsigne dere brødre som arbeider med bladet. Kun en liten stund til så kommer overhyrden, da skal lønnen utdeles efter hvad som er gjort i troskap til Gud.
Et av Herren rikt velsignet nytt år ønskes dere.
En søster i Jesus.
Anna Erwick,
Tacoma, Wash., U. S. A.

Fra Bergen.

Kjære Misjons-Røsten. Guds fred. Et av Herren rikt velsignet nytt år ønskes dere. Må Herrens store rikssakk gå frem i dette år som aldri for. Må folkeslagene få høre det vidunderligste av alle budskap. Må Gud få gjøre sitt folk mere brennende for sjelene så den store innhøstnings tid snart kunde være inne og vår brudgom komme og hente bruden sin.
Det gi Gud for Jesu skyld —
Bergen 14. jan. 1931.
Eders søster
H. Gjertsen.

Fra Lardal.

Til Misjons-Røsten.
Mange takk for året som har gått og et godt nytt år ønskes dig og dine lesere. Det er som en hilsen fra hele den vide verden når du kommer. Mange kjente sender sin hilsen og forteller hvordan de har det. Ja, takk og lov! Herren er overalt. Mange har jeg lært å kjenne gjennom bladet og de er blitt kjære for mig. Det kommer derav at vi alle er på samme reise. På vei til himelen. Der møtes alle våre bønner ved nådens trone og tenk vår Frelser setter slik verdi på de troendes bønner at han samler dem i gullskåler. Ja, takk og lov for enhver som er med i denne bønnens forening.
Skogly 14. jan. 1931.
Amalie Werød.

Fra Askim.

En hilsen i det nye år.
Nu har vi pasert det gamle år og må si at forunderlige er alle Herrens veier. Når vi ser tilbake på året som gikk må vi utbryte: Forunderlig har Herren ført oss igjennem! Herrens veier er ikke

våre veier og Herrens tanker er ikke våre tanker. Ti jeg vet de tanker jeg tenker angående eder, sier Herren, «fredstanker og ikke til ulykke, å gi eder fremtid og håp. Jern. 29, 11. Da kan vi gå inn i det nye år med en lys fremtid, ti Herren har lovet å være vår kjæpp og stav. Da behøver vi ikke å frykte. Han er en ildimur omkring sitt folk. En sterk stad har vi, frelse setter han til mur og vern. Es. 26, 1.

Sarpsborg.

Tjstørningen til møtene i Misjonshuset i Sarpsborg fortsatt stadig. Br. Erik Lunde har deltatt en tid med oss, og forrige mandag var en del venner fra Fr.stad sammen med brødr. Otto-Olsen og Skoie kommet op for å ha dåp. Trengslen var så stor at dørene måtte stenges.

Senere har br. Skoie virket iblandt oss, mens br. Olsen fortsatt virker i Fr.stad. Skoie vil sannsynligvis fortsatte en tid i Sarpsborg. Det er ubeskrivelig hvor Herren har velsignet, idet broderen har hatt en særskilt åpning i ordet. Jubelen har vært overveldende. Ja, isannhet, Herren har gjestet oss. Kveld efter kveld strømmer folket til, og underlig er det at interessen har kunnet holdes vedlike nu i ca. fem måneder. Av Herren er det gjort. Priset være hans velsignende navn. Br. Bysveen tittet også innom på gjennemreise til Gøteborg. Det var en fryd igjen å få dele velsignelsene og få lytte til Zions sanger.

Det er også herlig å se at de nyfrelste efterhvert går lydighetens vei med Jesus.
Guds overstrømmende nåde har frydet hjertene i denne tid. Tørketiden har vært lang nok, det skal være visst, men når Herrens time er inne strømmer også sildigregnet i stridne strømme. Halleluja!

Hilsen i Jesu Kristi dyrebare navn.
A. J. L.

Skien.

Br. Tor Sørli, Oslo, har tatt kall som forstander i «Tabernaklet», Skien.

Misjonsbeløp.

Innkommot og sendt til misjoneren i Pai Hsiang, Kina — br. Jens Fjell — i 1930:
Fra venner i Sarpsborg kr. 260.
Br. Henriksen, Eydehamn 65. Venner i Austefjorden 16. Vennene i Skostredet 17, Bergen 150. En søster i Ski 32.55. Spøsterringen i Volda, Sunnmøre 52. Ved søster Valde, Bergen 28. Ubenevnt 10. Tilsammen kr. 613.55.
Gud velsigne den enkelte giver. Ski i januar 1931.
Broderligst K. Aar m o.

Desmonds misjon, India: Innkomne misjonsbeløp i tiden 1—10 til 31—12—1930: Hagb. Hoium, Vollen, Asker 46, Venner i Stavanger ved Hanna Pedersen 50. Hans Olsen, Idd 5. S. og A. F. Moss 10, Str. W. Hals, Halden 20. Carl G. Blomberg, Kongsberg 20, Str. Sofie Bryntesen, Halden 10. B. Wejer, Sandefjord m. fl. 50. Str. Nora Eriksen, Halden 5. Venner Sætre, Hurum ved H. Svensrud 150. Mrs. Fisher ved Hanna Pedersen, £ 1:0:0 = kr. 18. Str. Karoline Ledeng, Mysen 20. Venner i Espeland ved Sofie Solberg 120. Julie Eide, Herre 10. Andr.

Eidet, Herre 20. Fru H. Lund, Nærnes ved K. Lillelien 20. De unge kvinners misjon, Nærnes, ved K. Lillelien 10. Indv. renter 1.14 tils. kr. 585.14. Tidl. er innkommet i tiden 5—5 til 30—9—30 Kfr. «Misjons-Røsten» nr. 20 forr. år kr. 1.125.56, tils. kr. 1.710.70. I tidsr. 5—5 til 31—12—30 er utsendt ialt kr. 1.655.28 og fremkommer således i ny regning: Saldo 1—1—1930 kr. 55.42.

På spøkende Desmonds vegne vil jeg få lov å bringe hver enkelt giver en hjertelig takk, — og vil Herren selv — «efter sine bøger» — betale mangefold igjen til hver frostat yder til misjonen. La oss se tilbake med taknemlighet til Herren for det år som er gått, for de geire som er vundne, ved vår lille innsats i gjerningen. Må imidlertid vårt tilbakeblikk ikke gi oss en sådan tilfredshetsfølelse at vi synes at nu er alt vunnet, må det tværtimot anspore oss til mere intens offervilje og offersinn — ti vi skal hoste i sin tid, såfremt vi ikke går trett.

Hjertelig broderhilsen
Hardy O. Mossberg,
Halden.

FRA KINA

Shih Chia Chuang 3/1 31.
Guds rike velsignelse i det nye år ønskes jeg eder alle. All rikdom hører ham til. Ære være det slaktede Guds lam!

Takk for alt i det svundne år og for bladet som kommer regelmessig og blir lest med glede. Jeg må si til Herrens ære, at Gud er frostat og har nåde nok for hver enkelt. Takk også for de 100 kroner som kom frem akkurat til jul. Det fylte mitt hjerte med glede over at Gud velsigner eders arbeide. Gud ser hjertene og den som innsetter i den himmelske bank vil få evig velsignelse derav.

Nu er julen over. Gud velsignet oss sammen med kineserne så det blev lovprisning. Flere barn sang forskjellige sanger og leste juleevangeliet. Derefter blev det talt og kl. 12.30 sluttet med bønn. Etter på var det fellespisning. Kineserne hadde ofret frivillig. — Det blev tilovers av pengene 14 dalers som deltes på feltarbeidet og gatelokalet.
Kl. 3 var det møte igjen. Den gang hadde vi pyntet et tre og satt inn i lokalet og flyttet benkene for å gi rum for de mange mennesker og omkring 200 barn. Det blev sang og glede. Senere fikk alle nøtter, te og kaker. Barna hver sin pose. Så blev treet tent og enda noen sanger sunget. Alle kjente at Gud hadde gledet hjertene.

Neste dag var vi ute hos Marie Paulsen. Der har vi jo også en skare som gleder sig over julen. Vårt lokale er for lite til å rumme alle på en gang. Det var over tyve barn og 70 voksne, så Gud arbeider med. Der blev det 8 dalers tilovers fra festen. Kineserne begynner å forstå velsignelsen av å ofre. Dette er nåde fra Gud. Det var å ønske at de riktig kunde få smake den velsignelse der er i å hvile og glede sig i Gud. De har sine vanskeligheter. For tiden er røverne så slemme at landsbyfolket må våke om natten. Ikke engang deres barn er avklædt. Disse røvere vil tvinge penge ut av

BIBELSK TIDSSKRIFT

Motto: «Alt guds ord til alt Guds folk.»

Bibelsk Tidsskrift er nettopp det blad som alle predikanter, lærere og enhver bibelbesør bor holde. 32-sidig, dobbeltspaltet, illust. månedsskrift, Upartisk og helhibelsk, Kr. 5.50 pr. år. Nye helårsabonnerter får hele siste kvartal 1930 gratis. Send oss 14 øre til porto og et proven. tilsendes. B. T. utkommer på fire språk. I en kjent Stockholmsavis skriver merket A.L.-er. bla. a. om B. T.:

«En Guds gave til vårt folk... populært skrevet... i høi grad fengslende... gjennomtrengt av Bibelens åndskraft og støtter alle sine uttalelser på tydelige utsagn i Bibelen. Man kommer ved lesningen av dette tidsskrift uten videre til å tenke på Jesu ord om «stommer av levende vann». Joh. 7, 38...»

Utgiver: Red. R. Froyshov. Skriv til B. T. Arendal.

dem hvis ikke tar de deres liv. Ja, «hedningene har ingen fred.» For vel en måned siden fanget politiet to mann en natt rett her ved stasjonen. De blev innsatt i fengsel, men vil ikke bekjenne hvad de hadde i sinne. Byens øvrighet bestemte fra den tid å holde ekstra vakt herute. Vi bor nemlig like utenfor byen. Nu går vakten ut og setter et stempel på en lapp i porten, både dag og natt og en inspektør er der iblandt og ser efter om de har vert der. De vil vokte og ta vare på oss. Men vår Gud lever og vokter oss dag og natt så at intet ondt skal ramme oss og da er vi trygge.

Nu er her også kaldt og sne. Mange folk er syke, men vi er alle vel. Det er nåde over nåde. Den strekker til under alle forhold. Halleluja!

Hermed de beste hilsener til alle bladets lesere.
Eders i Jesus hvilende søster
Ida Lorentzen.

I Herrens varetekt.

En misjonær i India meddele følgende trekk:

På min vandring med evangeliet kom jeg en dag til en by, hvor fem Brannimer (indiske prester) søkte å ophisse folket mot mig. Ophisselsen blev så sterk tilslutt, at mengden vilde stene mig. Med Guds freds i min sjel venote jeg mig til Brahminerne og sa:

— Brodre, hvad er det I synger når I går til floden til eders daglige tvetninger? Er det ikke dette. Jeg siterte et vers, syngende det på Sanskrit, og er meningen herav ikke denne: «Jeg er en synder, mine gjerninger er syndefulle. Jeg er ganske besmittet av synd. O Gud, du som er barmhjertig mot dem som tar deres tilflukt til dig, bortta dog min synd?»

Da blev de fem Brahminere med en gang mine venner. En som kan syngere deres bønner har de respekt for.

— Men si mig, vet I hvordan Gud kan gjøre hvad I ber om? Hvordan kan han bortta våre synders byrde å gi oss hvile?

— Nei, det vet vi ikke; om vi lare visste det.

Da folkeskaren så, at Brahminene talte med misjonæren med sådan respekt, blev den interessert og trengte sig tettere om ham for å høre hans ord. Misjonæren fortsatte da med hevet stemme:

— Brødre, er det mulig for oss ved våre egne gjerninger å avvette våre synder? Nei, vi kan ikke forandre vår syndige natur ved besværlige vandringer til hellige steder. Nuvel, hvorledes kan

våre hjerter da bli rene, så vi kan se Gud? Jeg vet det og jeg vil fortelle eder det.

Klar stemme om Jesus, om hans gjensjendende kjærlighet, så alt folk kunde høre det nedover gatene. Han fortalte dem, at det var for dem her nede i India, at Jesus Kristus var kommet og var død på korset for å frelse dem. Tårene begynte å rinne fra disse grusomme menns øine, som nu lot stenene falle, som de hadde tatt op for å stene misjonæren. Da han hadde fullendt sin tale, trådte han tilbake og sa:

— Jeg har nu bragt eder mitt budskap. Nu kan I stene mig; jeg skal ikke løpe bort.

— Nei, nei, ropte de, vi akter ikke å stene dig. Vi visste ikke hvis sendebud du var, eller hvad du var kommet for å fortelle oss. Kan disse bøger fortelle oss mer om denne forunderlige Frelser?

Da misjonæren fortalte dem, at bøkene inneholdt Frelserens livshistorie, kjøpte de alle de evangelier han hadde. De lot også noen av deres beste menn ledsage ham og hans medhjelpere til deres leirplass, og bad om tilgivelse for de forhånelser, de hadde tilføiet dem.

Det var korsets historie som vant deres hjerter.

«I er kommet til — englenes mange tusener, til høitidsskaren.»
Hebr. 12, 22.

De vandret jo om her på jorden, de hillige i hebreeremigheten. Og dog står der: «I er kommet til englenes mange tusener, til høitidsskaren.»

Ja, således så Gud dem. Og således ser han alle sine hellige. Han ser dem «i Kristus». Og i Kristus er hele frelsen fullkommet.

Han ser hele det store herlige tempel fullendt i Sønnen.

Les Bibelen under det synspunkt, og du ser det står der alle vegne. Og der faller et herlig lys over det veldige ord: «Det er fullbragt.»

Vi ser at det er sant, visselig sant, at alle ting er fullbragt i Kristus. At han er blitt oss av Gud både rettferdighet, helliggjørelse og forløsning i alt. At vi er helliggjort — er helliggjort ved ofringen av hans legeme en gang for alle. (Hebr. 10, 10). Ja, at endog alle våre gjerninger er beredt av Gud, så vi må vandre i Guds fullkomne gjerninger.

Der må vi begynne vårt troesliv.

Vi må begynne med å være ferdig i Kristus.

Jødisk rundskue.

VED A. J. L.

Følge statistikken

finner man den største mengde jøder i Østeuropa: henimot 3 1/2 millioner i Polen, 3 millioner i Sovjetområder og over en million i Rumænia. Disse jøder (såvelsom de fleste jøder i Europa og Amerika) er Aschkenasim. Etterkommerne av de fra Tyskland fordrevne jøder, som har nedsluttet sig i det tredje og fjerde århundrede i Polen, Litauen og Hvite-Rusland. Deres særlige kjennetegn er at de alle taler jiddisch, en slags tysk, blandet med hebraiske og slaviske ord. De fleste av de jøder som de siste 50 år er utvandret til andre lande, særlig til de forenede Stater, hvor de har dannet ny midtpunkter, er Aschkenasim og kommer fra Østeuropa.

Hvorledes fromme jøder feirer sabbaten.

Mange vil kanskje ha interesse av å følge med i en jødisk gudstjeneste og dens former, og vi vil da kaste et blikk inn i synagogen en morgen:

Gudstjenesten om morgenen på sabbaten er lengre, mere innviklet, skjønnere og høitideligere enn ellers. Den varer uten prediken henimot fire timer. Og skjønt det er strengt forbudt å faste på sabbaten, så må alle dog faste til efter kl. 12, ti folk går på fastende hjerte i synagogen. Israeliten må heller ikke før hverdagsgudstjenestens nyte annet enn vann, kun når han er svak eller syk, må han drikke litt te, ellers intet.

Den egentlige liturgiske gudstjeneste på sabbaten faller om morgenen i to dele. Den første del heter Schachrith, d. v. s. bønnen ved morgenrødens oppgang, og skal hitføre fra Abraham (1. Mose 19, 27). Den annen: del heter Hussaph, d. v. s. tilgift, og er efter det annet tempels ødeleggelse trådt i stedet for sabbatofret. Mellem disse to dele blir loven og profetene forelest på tribunen, og efter oplesningen blir også nu og da prediket.

Efter at Schachrith-bønnen med dens skjønne sange, salmer, beklænnelser og bønner er endt, begir Chasan (forsangeren og forbeder) sig til det hellige skap, som er tilhyllet med et praktfullt silkeforheng gjennemvirket med gull, og som er trådt i stedet for det allerhelligste i templet. Han åpner den hellige ark, som det hellige skap også kalles, og mens alle tilbeder Jehova og hans ord, tar han Sepher-Thorah (eller lovens rulle), som er tilhyllet med gull, sølv og perler, og bærer den opp på tribunen. Underveis trenger alle frem for å kysse Guds ord, og de som ikke kan komme til, berører det i det minste med bekefingeren og kysser denne.

Opppe på tribunen blir Sepher-Thorah avhyllet og lagt hen på et beklækket bord. Denne Pentateuch (5 Mosebøker), som er skrevet på røde luvrulle, er siden Esras da inndelt i 50 sidras eller dele, og de 50 uker i måneåret, så en del faller på enhver sabbat, og at Pentateuch fullendes ved løvsalsfest. Denne dag feires festlig, og man kaller den lovgledede (Simchath-Thorah).

Enhver del av Sidra inneholder syv avsnitt eller Parascher. Ved hver Parasche blir et medlem av synagogen høitidelig og høit ropt opp ved navn på hebraisk, hvorefter den leses for nam, først en Cohen (eller prest), d. v. s. en etterkommer av Aron, så en levit og derpå sædvanlige borgere i menigheten. Efter at de syv Parascher er lest, blir Sepher-Thorah løftet i været, rullet opp og forevist, og alt folket roper høit på hebraisk, i det de med fingrene viser hen til denne: «Dette er loven, som Moses på Herrens befaling har forelagt Israels barn!» Så blir den rullet sammen og igjen tilhyllet, og nu blir profeten lenn bragt opp og rullet opp. — Så blir sabbatleksjonen eller Haphtara (sluttningsoplesningen) lest ut av profetene, og som ifølge dens innhold står i sammenheng med de syv oplesne Parascher. Dertil blir den formeste i synagogen ropt opp, han må da høit forelese Haphtara og kalles Maphthir. I før synagogen trenger til penge, selger den dette årshverv og får 50—200 rubler selv derfor. Er en gjest eller en fremmed predikant nærværende i synagogen, så beærer han med dette Maphthirverv. Vil en predikant holde en tale så tar han sin tekst ut av den foreleste Haphtara.

Dette er viktig for oss kristne; ti vi vet at den Herre Jesus som en fornem gjest er blitt bæret dermed i synagogen i Nasareth. Han var altså dengang Maphthir og tok teksten til sin første preken ut av Haphtara på den daværende sabbat. Sidra på hin sabbat var 5. Moseb. 26—29, og Haphtara til denne Sidra var efter ordenen Es. 60. Men Jesus, som sabbatens herre (Matt. 12, 8), tillot sig å lese to vers videre enn foreskrevet, fordi han blev drevet dertil av Herrens Ånd, og derfor preket han over Es. 61, 1—2. Således forstas situasjonen fra Luk. 4. Men hin sabbat da Jesus holdt sin første preken i synagogen i Nasaret var uten tvil den siste sabbat før eller den første sabbat efter den store forsoningsdag.

Man er nu også ferdig med Haphtara, begge rullene, lovens og profetens, blir atter stillet inn i det hellige skap, alt folket ber imens, og Chasan, Jedsaget av sitt kor, begynner å celebrere Mussaph-bønnen, den annen hoveddel av den liturgiske gudstjeneste på sabbaten. Efter at hele gudstjenesten er endt, utdeler alle Cohanim (presten) i synagogen den aronitiske velsignelse til menigheten (4. Mosb. 6, 24—26), idet de står med tilhyllet ansikt og oppløftede hender foran den hellige ark. Alle forlater synagogen langsomt; (ti i n n i Guds hus skal man løpe som en hjort, ut av Guds hus derimot skal man gå langsomt «som en snegle»).

Palæstina.

Av et foredrag, holdt av den jødiske pastor Rohold fra Haifa, hitsetter vi følgende:

P. Rohold minnet først om at under tyrkerherredømmet måtte ingen jøde eie land i Palæstina; således lød loven i hvert fall. Men ved Balfour-deklarasjonen fikk

de de samme rettigheter som de tidligere bebøere av landet, og derfor har Zionistene kjøpt jord og skapt mange kolonier. Det lykkedes dog den katolske kirke å erverve meget mere land enn jødene eier. P. Rohold fortalte endvidere, at de fiendtligheter som gav sig til kjenne i frykkelige handlinger siste år, og hvorved mange jøder måtte la deres liv, ikke hadde deres grunn i arabernes fiendskap, men måtte føres tilbake til andre årsaker. Han så at der aldri hadde vært fiendtligheter mellom araberne og jødene.

Tidligere påstod rabbjenerne, at det hebraiske språk var for hellig til å bruke i det daglige liv. En lærer, from israelit i Palæstina vilde benytte det hebraiske språk som folkespråk og blev derfor forfulgt fra jødernes side. Men efter at jødene er vendt tilbake til Palæstina, er språket blitt levende og blir brukt i skoler, på gaten og i hjemmene av ung og gammel liksom det engelske og arabiske språk. Det er det annet fremskritt som må bemerkes.

Jødernes stilling til Jesus er blitt fullstendig forandret. Tidligere gjerte han de færreste israeliter til det nye testamente, de var bange for det og anså det for kilde til antisemitismen. Det var svært å bevege en jøde til å ta imot et nytt testamente gratis og noe helt sjeldent, når en jøde kjøpte dette dyrebare Guds ord. Den lærde rabbiner dr. Klausner i Jerusalem har skrevet Jesu liv på hebraisk. Selv om hans beskrivelse ikke tilfredsstillende i kristen, snarere bedrøver en sådan, fordi Jesus kun skildres som menneske, så har den dog gjort et veldig inntrykk på jødene. For noen år siden engstedes jødene ennu for å høre Jesu navn, ikke å tale om at uttale det. Nu har dog en rabbiner beskrevet Jesu liv utførlig. Dette foranlediget jødene til å lese boken og høre noe om Jesus, og i mange våknet trangen til selv å studere det nye testamente. Derfor kunde Rohold nevne den gledelige kjensgjerning at hans misjon i få år intill nu har solgt henimot 5700 nye testamenter til jøder. Herav ser vi at Guds ord leses av mange israeliter i Palæstina.

Rohold har ofte besøkt de jødiske kolonier. I regelen blir gjester bevertet der to dage, og hvis de blir lengre, må de gjøre et eller annet arbeide for forpleiningen. Av br. Rohold ønsket kolonistene intet arbeide; ti de sa: «At De forteller oss om Jesus og holder foredrag er et viktig arbeide, som vi vurderer høit.» Jødene vil gjerne høre om Jesus, og man kan si, at mange akter og ærer ham.

(Z. V.)

De fulgtes i døden.

Lørdag 17. jan. begravdes fru misjonsforstander Abels foreldre i Øyslebø, pr. Mandal. De var henholdsvis 92 og 82 år gamle, da Herren med to dages mellomrum kalte dem hjem til de evige boliger.

— Den største mann er den som ikke taper sitt barnehjerte.

FOR FAMILIENS YNGSTE

SLIK SKAL DET VÆRE

Den kjente evangelist Moody forteller om hvorledes han en dag satt opptatt med forberedelser for sine mange, store møter, da det banket på døren til værelset. På hans: «Kom inn!» viste hans lille datter sig i døraåpningen.

«Hvad vil du barn, pappa har det travelt», sa Moody litt strengt.

«Jeg vil bare spørre om jeg får sitte hos dig, pappa; jeg skal være så stille og ikke forstyrre dig», svarte den lille pike med et bedende blikk som faren ikke kunde stå for.

Sitaks efter satt hun på teppet ved hans føtter og lekte stille med innholdet i hans papirkurv, fullkommen tilfreds i farens nærhet, og han fortsatte sitt arbeide med en varm og lykkelig følelse av barnets kjærlighet i sitt hjerte.

Samtidig blev barnets handlemåte ham til åndelig lærdom. «Slik er det med de sanne Guds barn», tenkte han. «De er kun fullt tilfreds i Faderens nærhet.»

MISJONSHØNA

På en liten gård ved Arendalskanten hadde de for noen år siden en gljenssende svart høne, som de kalte «misjonshøna». De egg den høna verpet skulde nemlig være misjonens, Nu vet dere at det gikk ikke godt an å sende eggene helt til Kina, India eller andre land langt borte.

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordsp. 11, 24.

Kina.

- F. O. SHRÖDER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
MARGRETHE DØRUM og HILMA KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
CHRISTOFA BRUNDTLAND:
L. Hvidsten, Tyskesmugst, 28, Bergen.
HJELGA LUNDEBY:
J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN:
Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
AGNES og TORKILD RASMUSSEN:
J. Lind, Verlegt. 21, Moss.

Manchuria.

- MARTIN KVAMME:
Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
Alaska.
GUSTAV NYSETER:
Nyseter, Osen pr. Rena.
Finmarken.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
DORTHEA KLEM:
Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
KRISTIAN SKIPPERUD:
Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
MARTHA HAGA:
Jørgen Monsrud, Harestua.

Argentina.

- BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark.
SIGURD GRØNVOLD:

hvor misjonærene er. Men ett hundre penger — og så blev pengene sendt til stedet. Det var jo ikke galt. Da misjonshøna blev kjøpt, var den svært pjuskete — lurvete og ikke stort heller. Den så ikke ut til å bli stor videre til høne. Men den begynte da å verpe. Etterhvert blev den flinkere og flinkere. Til sist verpet den bedre enn alle de andre hønsene. Og den størst, og fineste var den blitt i hele flokken. Enkelte dage kunde det til og med hende at den verpet to egg! Og slike store fine egg! Riktig digre var de. Mørke brune var de, så de skilte sig ut fra alle de andre eggene.

Og vet dere hvad? Misjonshøna forsøkte visst å sette verdensrekord i egglegging!

En høne over i Amerika skulde ha verpet ca. 240 egg i ett år, og dette skulde være rekord.

Et år verpet misjonshøna — ja hvad mange egg gjetter dere?

Husker jeg ikke feil var det akkurat 243! Lurer på om den ikke var verdens fineste høne — ja, hvad synes dere? Over 240 store, brune egg på ett år! Og den som så skrell ut til å begynne med!

Ja, slik kan det gå når hønsene skal verpe egg til misjonen.

Innsendt ved K.

Afrika:

- P. EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Waide, Ibsensgt. 106, Bergen.
HILMA HERMANSEN:
Ole Krogstad, Soli, Rælingen.
INGRID LØKKEN:
Misjonskasserer for «Salens», Oslo.
S. W. Bjertesens, Torshov p. o., Oslo.
JAKOB HARALDSEN:
Lods Irenik Johansen, Løvenskiolds vei, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constanze Nøstdal, Solheimsgaten 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Fru Anna Nøstdal Sydnessmug 4, Bergen.
MAXIMILIAN HANSEN:
Caspara Solvik, villa Fjordgøtt, Osnes pr. Heggedal.
DEN NORSKE KONGOMISJON CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India:

- DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekoranes, Jarveien 11, Lilleaker.
ANNA JENSEN:
Amalie Karlsen, V. Porsgr.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
HANS SVENDBERG:
Form. J. Karlsen, Haldens veveri Tistedalen pr. Halden.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husås, Kviteseid, Telemark.
BORGHILD NORDLI:
Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrømsveien 19, Drammen.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passebæk p. o., Sande vev.
RACHEL EDVARDSEN:
Kontorist O. Langerud, Numedalbanen, Kongsberg.
VALBORG FRANDSEN: